

A Fővárosi Ítéltábla a Litresits Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Szabados Gergő ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. február 6. napján kelt 69.P.20.155/2019/6-I. számú ítélete ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az alperest a ... televíziós csatorna ... napján ... órakor kezdődő ... című hírműsorában, a „...” című hírblokkban közöltek miatt az alábbi helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni:

„Helyreigazító közlemény: ... napján a ... televíziós csatorna ... című hírműsorszámunk „...” című hírblokkjában az ... forrásra hivatkozással valótlanul híreszteltük, hogy felperes neve, aki korábban a ... 100%-os tulajdonában álló ... ügyvezetője volt, a bírósági tárgyalásán "nem emlékezett arra, mi lett a ... kapott pénz sorsa.”

Kérte az alperes perköltségben marasztalását.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltség fizetésére kötelezését indítványozta. Álláspontja szerint a híresztelése a valóságnak megfelel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 8 napon belül fizessen meg az alperesnek 17.500 forint + 27 % áfa, összesen 22.225 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 forint illetéket.

Ítéletének indokolásában utalt a Pp. 495. § (1) bekezdésében, 496. § (1) és (3) bekezdésében, az Smtv. 12. §-ában, a Pp. 497. § (3) bekezdésében, a PK 12., 13. és 14. számú állásfoglalásban foglaltakra.

Rámutatott arra, hogy a lineárisan szolgáltatott médiatartalom - a PK 12. számú állásfoglalás szerinti értelmezés mellett - arról adott tájékoztatást, hogy a ... - az ... .. tagadása ellenére - milliárdos megbízásokat kapott a várostól, dolgozott önkormányzati tulajdonú társaságoknak, és a ... kormányok idején 34 milliárdnyi megbízást nyert közbeszerzésen, majd kölcsönt nyújtott a felperes vezette, a ... közös székházban működő ...-nek is, amikor a ... már nagy bajban volt. Ennek ellenére a felperes - aki a ... volt ügyvezetője, ... volt ... és a ... .. üzletágvezetője - nem emlékezett, "mi lett a ... kapott pénz sorsa". ..., a ... károsultak képviselője azonban arra következtetett, hogy a bűncselekményből származó pénz ... landolt, ... pártokhoz vándorolt.

Emellett a műsor beszámolt a ... ..-ben bekövetkezett fizetéseképtelenségéről, a ... évi felszámolásáról és arról, hogy a cég azért "dőlt be", mert a vezetői ésszerűtlenül nyújtottak kölcsönöket a ... kötődő társaságoknak, magánszemélyeknek. Tudósít továbbá arról is, hogy első fokon a vádlottakat szabadságvesztésre ítélték.

A tájékoztatás központi mondanivalója, hogy a ... vezetéstől származó nagy összegű források ellenére a ... vezetőinek bűncselekménye miatt a ... és a ... fizetéseképtelenné vált, s míg a felperes nem tudta megmondani, "mi lett a pénz sorsa", ... azt feltételezi, hogy a visszafizetés helyett az a "...", "... pártoknál landolt".

A pénz sorsa alatt tehát nem annak folyósítása, felhasználása, az elszámolás folyamata értendő, hanem az, hogy megtörtént-e a kölcsön visszafizetése, s ha nem, akkor az hova került, abból kik részesültek.

A tanúvallomásból megállapíthatóan a felperes - ügyvezetői minősége ellenére - nem tudta előadni, hogy a felszámolás megindulásának időpontjáig a kölcsönök visszafizetése megtörtént-e, a mérlegben szerepelnek-e olyan adatok, melyek alkalmasak lennének ennek kimutatására, holott a kifogásolt médiatartalom szempontjából ezek az információk voltak a relevánsak.

Az alperes tehát bizonyította a kifogásolt tényállítások valóságát, így a felperesi kereset nem alapos.

A Pp. 81. § (5) bekezdésében, 82. § (1) és 83. § (1) bekezdésében foglaltak alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, a kereseti kérelmének történő helyt adást, és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) a), b) és c) pontjaira alapította.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlenül és iratellenes módon minősítette a perbeli hírműsorszámot, annak peresített mondatából helytelen következtetéseket vont le, megsértette az Alaptörvény 28. cikkében, a Pp. 266. §-ában, az Smtv. 4. § (3) bekezdésében és 12. § (1) bekezdésében, a Ptk. 6:8. § (1) és (2) bekezdésében, a PK 12. számú állásfoglalás I. és II. pontjában foglaltakat.

A társadalmilag kialakult közfelfogástól, a szavak általánosan elfogadott jelentésétől eltérően értelmezte a sérelmezett mondatot, a műsorszám címét, a tudósítás egészét.

Az átlagnéző szempontjából nincs olyan olyan elvárás, hogy egy volt ügyvezető több, mint 6 év elteltével mérlegadatokra emlékezzen. A ...-ügyben ugyanakkor ebben a körben is releváns tanúvallomást tett a ... előtt ... napján.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a 8/2018. (VII. 5.) AB határozatban írtakat, mely szerint a cím az olvasók figyelmének felkeltésében és a cikk tartalmának megragadásában központi szereppel bíró kiemelés, ahhoz a személyiségvédelem körében önálló értékelésnek kell

társulnia.

A perbeli hírblokk címe jogellenes pártfinanszírozásra utal, ezt követően hangzik el a sérelmezett mondat, aminek az átlagnéző szempontjából csupán egyetlen értelmezése van: a bíróság előtt nem tudta elmondani, hogy mi történt, hogyan került felhasználásra "a vádirat szerint, több, mint 400 millió forint".

Vele szemben már büntetőeljárás indult volna, ha nem tudott volna a ...-ügyben érdemben és részletesen nyilatkozni a kölcsönről, annak sorsáról. Ügyvezetői munkája vonatkozásában ugyanakkor sem büntetőjogi, sem más jogi értelemben a felelőssége soha nem merült fel.

A tanúvallomást több mint 6 évvel a felszámolás elrendelése után tette, így nyilvánvalóan nem tudott minden részletre teljesen pontosan emlékezni, ugyanakkor a jegyzőkönyvben 4 és fél oldalon rögzített tanúvallomás alapján nem mondható, hogy nem emlékezett a pénz "sorsára".

Hivatkozott a Kúria Pfv.IV.21.392/2018/6. számú ítéletében írtakra.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást teljeskörűen feltárta, abból minden tekintetben okszerű következtetéseket vont le, sem anyagi, sem eljárási jogi szabályt nem sértett.

Az átlagnéző szempontjából elvárás, hogy az eltűnt pénzek vonatkozásában meghallgatott releváns tanú pontos részletekre emlékezzen a milliárdos károk miatt.

Tekintettel arra, hogy a felperes keresetében kizárólag egy adott mondat valótlanágát állította, a fellebbezés elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel, hogy a perbeli műsorszám címe mire utal, illetve mit tartalmaz.

Az, hogy a felperes a büntetőeljárásban érdemi vallomást tett, nem jelenti azt, hogy annak során emlékezett volna a ... kapott pénzt sorsára. A tanúvallomásban szereplő felperesi nyilatkozatok - "nem emlékszem", "nem tudom megmondani", "nem tudok számot mondani" - alapján megállapítható, hogy a felperes nem emlékezett a ... kapott pénzek sorsára.

A felperesi fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így - az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel - a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

A felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó anyagi jognak megfelel, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredménye okszerű, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságétól eltérő jogi következtetés nem vonható le, felülmérlegelésnek nincs helye.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket és PK állásfoglalásokat teljes körűen ismertette, azokra a Fővárosi Ítéltábla csupán visszautal.

A fellebbezésben írtak alapján a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

A PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint a sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben szükséges értékelni és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

A perben sérelmezett műsorszám arról számol be, hogy ...-ben milyen körülmények vezettek a ... fizetéseképtelenné válásához, majd felszámolásához. Hírt ad arról, hogy a ... első fokon, nem jogerősen, csődbüntetésben mondta ki bűnösnek a ... egykori vezetőit, akik a vádirat szerint ...-tól rendszeresen és nagy összegben ésszerűtlenül nyújtottak kölcsönöket a teljes egészben vagy részben a ... tulajdonában álló gazdasági társaságoknak, illetve magánszemélyeknek, köztük a ...-nek, ami a cég jelentős vagyonszerzéséhez vezetett. A ... károsultak egyik jogi képviselője, ... úgy véli, hogy a ...-botrány számai egyenesen a ... szocialistákhoz és ... vezetnek, „... bűncselekményből származó pénz landolt a ...”

Röviden ismerteti azt is, hogy mely projektek, közbeszerzések révén jutott a ... a ... kormányok idején közel 34 milliárd forintnyi megbízáshoz, ezen belül 16 milliárdot kitevő munkához kifejezetten költségvetési szervektől.

Közli azt is, hogy a ...-perben a felperest - aki a ... ügyvezetője, korábban pedig ... politikus ... volt - beidéztek, "ám ő nem emlékezett arra, hogy mi lett a ... kapott pénz sorsa." A ...-károsultak egy részét képviselő ... szerint viszont egyértelmű, hogy „a ... származó pénzek ... pártokhoz vándoroltak.”

Az a közlés, miszerint a felperes a tanúmeghallgatásán „nem emlékezett arra, mi lett a ... kapott pénz sorsa”, tényállítás formájában megjelenő olyan következtetés, amely valós ténybeli alapokkal rendelkezik, így sajtó-helyreigazítás elrendelésére nem ad alapot.

Önmagában az, hogy a felperes a ... előtt ... számon folyamatban volt büntetőeljárásban ... napján megtartott tárgyaláson nagy terjedelmű, érdemi vallomást tett tanúként az ún. „...-ügyben, nem teszi okszerűtlenné az alperesi kijelentést. A rendelkezésre álló jegyzőkönyvből megállapíthatóan a felperes tanúvallomásában nem tudott beszámolni arról, hogy az ügyvezetése alatt álló Kft.-nek volt-e saját tőkéje, amikor a céget átvette. Nem tudott nyilatkozni arról sem, hogy a ... miért kölcsön formájában finanszírozta a ... által elvégzett munkákat, a Kft. működési költségeit. Nem tudta megmondani, hogy mennyi tartozása maradt fenn a Kft.-nek, mint ahogyan azt sem, hogy a Kft.-nek miért nem volt saját tőkéje önálló gazdálkodásra, továbbá miért volt szükség a kölcsönre. Nem tudott beszámolni arról sem, hogy maradt-e fenn a kölcsönből tartozás, ha igen, annak mi volt az oka, mennyi volt az összege. Nem tudta megmondani, hogy a kölcsön folyósítását milyen elemzés előzte meg, hogy az összes számla kompenzálásra került-e a felszámolási eljárás megindítása előtt. Nem emlékezett arra sem, hogy ... a cégtől történő távozás után hány kompenzálásnak kellett volna megtörténnie, mint ahogyan arra sem, hogy mi szerepelt a Kft. mérlegében, holott annak áttekintése és aláírása az ő feladata volt. Nem tudott számot adni a cég eredményéről sem. Nem emlékezett arra, hogy az utolsó elszámolandó számlák milyen időszakot fogtak át, illetve hogy ... végén hogyan állt a kompenzáció.

Az általa irányított cég működésével kapcsolatban tehát olyan tényekre nem emlékezett, olyan releváns adatokról nem tudott beszámolni, amelyek az ügyvezetői feladatkörébe tartoztak, vonatkozik ez különösen a műsorszám által hivatkozott kölcsön törlesztésére, a ... történő elszámolásra, azaz „a ... kapott pénz sorsára”. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak sem, hogy a vallomásának megtételére több mint 6 évvel a felszámolási eljárás megindítása után került sor.

A perben a felperesi tanúvallomást nem cégjogi, illetve büntetőjogi szempontból kellett értelmezni, hiszen az a per kereteit meghaladná. Csupán abban kellett állást foglalni, hogy a felperes tanúvallomásában szereplő nyilatkozatok alapján az alperes okszerű következtetést vont-e le. A fent részletezettek alapján pedig annak közlése, hogy a felperes „nem emlékezett arra, hogy mi lett a ... kapott pénz sorsa” nem teljesen okszerűtlen, a logikus gondolkodás szabályaival ellentétben nem álló - tényállításként megjelenő - következtetés.

A felperes keresetében egyetlen - nem a műsorszám címében megjelenő - kijelentés valótlanágát állította, amelynek megítélése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a tudósítás címe milyen tartalmat hordoz, mire utal.

Annak valósága, illetve valótlanága, hogy a felperes emlékezett-e a pénz sorsára, nem függ a címben írtaktól, a 8/2018. (VII. 5.) AB határozatban foglaltak a perbeli jogvita megítélése szempontjából jelentőséggel nem bírnak.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre. A Pp. 81. § (5) bekezdése szerint a jogi képviselővel eljáró fél a perköltségét kizárólag a jogszabályban meghatározott költségjegyzék előterjesztése útján számíthatja fel. Az alperes a másodfokú eljárásban nem csatolt a 31/2017. (XII. 27.) IM rendelet által rendszeresített költségjegyzéket, így részére a Fővárosi Ítéltábla perköltséget nem állapított meg.

Pervesztessége folytán a felperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2. és 3. §-ában foglaltak szerint.

Budapest, 2019. május 23.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő